

[Stavad]

gerne om at klage, og er hr. Skrumsager Skau enig i, at der er behov for et meget stort antal dispensationer, som Venstres gruppeformand har sagt? Eller mener hr. Skrumsager Skau ikke som gruppeformanden, ligesom i øvrigt næstformand i Skatteudvalget hr. Svend Heiselberg, hr. Niels Anker Kofoed, hr. Jens Peter Jensen, hr. Bjørn Elmquist eller fru Hanne Severinsen? Hvem bestemmer i Venstres gruppe? Har gruppeformanden gruppen bag sig? Hvis gruppeformanden har gruppen bag sig, så bliver det jo muligt at forhandle det her på plads.

Det har undret os, at den meget stærke kritik fra partiet Venstre har været ledsaget af en slutbemærkning om, at man intet vil foretage sig. Det har vi ikke forstået, og derfor vil jeg da godt høre, om hr. Skrumsager Skau er enig i, at vi bør stille efter at fritage de gamle lån, og at vi bør koncentrere os om fremtiden.

Glistrup (FP):

Den sag, vi her diskuterer, har umiddelbar betydning for pengepungen for en million danskere. Så kan man spørge: Hvad adskiller denne million danskere fra de andre danskere? Ja, stort set er de såmænd nogenlunde ligesom de øvrige, de har præcis det samme familiebudget i form af en bunke faste udgifter, hvoraf skatteministeren jo står på førstepladsen langt de fleste steder med, hvor meget han kræver af det, og så skal der betales husleje og en bunke andre ting, forsikringer, og hvad der nu ellers er af faste udgifter.

Forskellen på den million mennesker, der her tales om, og de andre, er, at de ud over disse faste udgifter også har en eller anden renteudgift. Det betyder altså, at den million, som rammes af denne lov, er de mennesker, der har de mindste forbrugsmuligheder – fordi de altså har denne ekstra renteudgift – og de har faktisk også de mindste opsparingsmuligheder.

Derfor er det så fuldstændig fejlagtigt rent logisk at sige: Nu skal vi for at få forbrugsbegrænsning og opsparingsfremme særlig ramme de mennesker, der har særlig svært ved at have forbrug og særlig svært ved at have opsparing. Det er én af de mange fundamentale fejl i den lovgivning, som vi her behandler.

Naturligvis er det ikke så slemt for den, der har fået en regning på 1.200 kr., som for den, der har fået en regning på 12.000 kr., eller for den, der har fået en regning på 120.000 kr., men

vi må bare gøre os klart, at når vi skal virke socialt, som hr. Stavad og hr. Jens Thoft så gerne vil, så er det unægtelig hårdere for den, der skal af med 12.000 kr. eller 120.000 kr. i renteaftgift, bagefter at skulle have at vide: Du har et for stort forbrug, fordi du simpelt hen går hen og betaler disse renter til banken, eller hvor man nu går hen og betaler dem, og derfor skal du straffes.

Det forfærdelige ved denne lovgivning er, at de mennesker, vi her taler om, som virkelig er de hårdt ramte, de, der skal af med en stor renteaftgift, vil komme ud for det år efter år efter år. Derfor er der nok særlig grund til at kigge på, hvad det i grunden er for en gruppe.

Der er selvfølgelig forskellige prototyper. Dem, der er flest af, er ganske givet mennesker, der er startet med en købmandsbutik, et håndværksforetagende, har iværksat noget, har været landmænd, bygget svinestalde og lignende og er gået ned som følge af konjunkturerne f.eks. i 1981. De sidder nu tilbage med en bankgæld, som de skal betale en meget stor del af på. Det er sådan for disse familier, at når de har fået udbetalt månedslønnen på måske 10.000 kr., går de hen og afleverer de 6.000 kr. eller sådan noget lignende som renter i banken og lever fattigt og purt for de resterende 4.000 kr., eller hvor meget der bliver. Det er mennesker, som er nogle af de mest værdifulde i rækken af iværksættertyper. Det er mennesker, som meget ofte har været så meget hårdt igennem i livet, at en ægtefælle er invalid eller handicappet og de har andre alvorlige problemer. Det er først og fremmest den type mennesker, som rammes enormt hårdt. Der er ganske givet et femcifret antal, der skal betale nogle gevaldige renteaftgifter i kraft af, at man nu kommer og siger: I har jo overbrug, og vi skal fremme det ene og det andet og det tredje. Det er derfor, at det er så socialt oprørende.

En anden hovedgruppe er dem, der har haft sygdom at trækkes med år efter år og derfor efterhånden også har opsummeret et ganske stort lån, fordi de har måttet låne det ene år efter det andet for simpelt hen at kunne klare de ekstravanskeligheder, de har. Det er den anden hovedgruppe, som virkelig for alvor rammes af den lovgivning, som blev gennemført i oktober 1986.

En tredje gruppe, som rammes hårdt, er dem, hvor moderen har kautioneret for sin søn eller